

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

DE DIJOUS Á DIJOUS

El Congrés no ha pogut constituirse encare. Son tantas las actas brutas que s'hi han presentat, que hi ha feyna per molts dias. El president de la Comissió per anar més depressa volia prescindir de la celebració de las vistas; pero no pogué sortirse ab la seva davant de l'actiu resolta de las oposicions. Las actas sospitosas se van examinant una per una; una per una se van presentant al Congrés, y regularment s'aproban totes, per alló de que una cosa es la ley y un'altra cosa 'l'ompanyerisme, mal s'haja de donar el cas tan repetit á Espanya de que 'ls que fan las lleys son els que 's creuen més autorisats pera reventarlas.

De totes maneres las discusions de las actas en la Comissió, y 'ls medis que s'emplean pera ferlas surar ó per ofegarlas, han posat de relleu la discordia ensenyorida en las filas de la majoria. Els ministerials se combaten entre ells ab molta sanya se gons signu partidaris ó enemicha de 'n Maura. Si aixis procedeixen avants d'estar el Congrés constituït, calculin que succehirá més tart.

La situació se 'n va de dret á ca'n Pistrans: tant es aixis que ja 's parla de un ministeri Villaverde, al qual anirà á donarli forsa 'l grup de 'n Moret, disgustat com está aquest personatge ab en Vega de Armigo y en Montero Ríos que van fent la seva, sense contar ab ell.

Tant á 'n en Maura com á 'n en Silvela, 'ls dona tothom per fracassats.

El primer ha volgut fer la revivalla presentant al Senat las bases para la reforma de las lleys de administració municipal y provincial. Ell mateix ha reconegut que á penas tenen originalitat, haventse servit dels traballs de alguns dels seus antecessors, y en especial de 'n Moret. De manera, que ab tot y las sevas pretensions reformistas y revolucionarias desde dalt, una vegada s'ha vist en situació de demostrarias, no ha tingut més remey que acudir á traballs agens, presentant un plat de menjar mastegat.

Fet y fet, tant se valia, perque tothom té la convicció de que 'ls seus intents no han de prosperar, per la descomposició de la majoria, y 'l predominí absolut del caudillatje sobre las ideas.

Si avants de convocar las Corts el govern de 'n Silvela no ha fet res, menos podrá fer encare desde que las Corts quedin constituïdas. Y es que 'ls governs monárquichs han arribat á las acaballas y están fatalment condemnats á una irremediable imptencia.

Per la seva part els fusionistas no trepitjan tam poch un terreno més sòlit que 'ls conservadors.

Cert que 'n Vega Armigo y en Montero Ríos, jefes de las minorias parlamentarias del Congrés y del Senat, han arribat á una especie de *modus vivendi*; pero aquesta inteligencia momentánea es més aparent que real. Té la consistència de un castell de cartas: al primer buf se 'n anirà á terra.

En Montero Ríos voldria ampliar el programa per atraure's el concurs de alguns elements que blasonan de democrátichs, representats per en Canalejas y en López Domínguez; pero 'ls ex minis tres de la fusió s'hi oposan resoltament. Ja son prou ells pera barallarse.

Aixis donchs, l'estat de las forsas polítichs al servey de la monarquia, no pot ser més precari. L'ocasió no pot ser més propicia pera 'l partit repu-

blicá. Si sabém organissarnos, si cuydém d'enrobutir las nostras forsas, emprentem un' acció enérgica y resolta, units y compactes arribarém més prompte de lo que alguns se figuran al terme del viatge.

La monarquia está completament gastada, y Espanya que no pot morir, buscará la vida y la salvació en las institucions republicanas, infiltradas de una vigorosa sava popular.

PEP BULLANGA

POLÍTICA REPUBLICANA

s ben diferent de la monárquica y ha de serho per forsa, baix pena de desnaturalisarse y perdre tota la seva eficacia. Diferent en l'objectiu y en els medis.

La política monárquica gira alrededor de un peu forsat, quin es la permanencia á tota costa de las velas institucions; velas sempre per més que s'empenyin en disfressarlas ab arreus moderns que no 'ls hi escanhen. Y tot es per' ellas, perque ellas ho son tot pels polítichs de la monarquia.

Son el poder que 'ls hi confían, el predomini qu' exerceixen, las gangas que disfrutan, la facultat que 's prenen de falsejar la voluntat del poble y d'escarnir els seus drets. Per aixó hi viuen arrapats com l' eura á l' arbre.

Y en els conflictes que devegadas s' ofereixen entre las institucions y la política, la patria es sacrificada á las institucions. Aixis va succehir no hi ha gayre temps. Perdé Espanya son vast imperi colonial; las institucions restaren, y al seu servey seguiren com sempre, 'ls homes fustosos de las dos oligarquias, causa eficient de la espantosa catástrofe.

La política republicana careix en absolut de aquest peu forsat. Dintre de la República 'l poder suprem de la nació no está vinculat en cap home, ni en cap familia, sino que radica en la nació mateixa.

La nació es qui 'l nombra, es qui 'l reelegix ó qui 'l separa ab omnímota llibertat basada en el dret, segons las circunstancias aconsellin valerse de tal ó qual home, y segons 'l home tal ó qual sigui digne de la confiança dels seus concitadans.

Aquest sistema de instituir el poder directiu es prou elástich, pera que en las grans crisis, en els moments de perill per que solen passar totes las nacions, se pugui acudir al home que 's consideri més idóneo para conjurarlo. De aquesta manera s'arriba á establir una identitat completa de ideas y sentiments entre 'l poder y 'l poble. Y ab aquesta identitat no hi ha obstacle que no s' arrolli.

Més breu: aixis com en las monarquias, la nació es pels governants, enclohenthi entre aquests el primer, ó sigui 'l monarca; en las Repúblicas els governants, del president en avall, son pera la nació.

Vaji un exemple práctic.

Suposém que s' arriba á compendre un dia lo funest de la preponderancia clerical y els danys inmensos que infereix al progrés de la nació la multiplicació de las corporacions religioses. Se necessita emanciparse de aquella influencia y acabar de una vegada ab la peste conventual. Pero 'l rey es católich, acendradament católich. ¿Qué farà en

Els apuros de «La Perdiu»

— ¡Quin modo de ploure baixas!
Si no para aquest desfici,
no 'ns quedarà mes remey
que plegá y mudar d' ofici.

Últimas instrucciones

—Senyors presidents, lo dicho: s' ha de quedar bé ab qui 'ns mana;

al que parli mal d' alló, desseguít, ¡cop de campana!

de tant oscada ja fa temps que no li serveix, va felicitarlo per la seva enérgica decisió, afegint: —Si unas quantas dotzenas de ministerials fessin com vosté, m' proporcionarían un medi expeditiu de realisar lo que mes desitjo: abandonar la Presidencia del Consell.

Ab aquesta frase queda pintada l' actual situació política. ¿Com no ha de fer fàstich al país, si ja fins ne fa al mateix Silvela que la representa?

Encare hi ha á Barcelona qui pensa seriament ab la formació de un partit católich. A tal idea responia 'l viatge que va fer á Madrid l' Eminentíssim. Y al mateix objecte responen certas gestions que 's practican ab determinats personatjes dels partits de la llana.

De qui 's refian principalment es de l' *Avi Brusi*. Se vol que 'l vell diari serveixi d' encetall al gran capdell. Sols que l' *Avi* exigeix «que donguin la cara algunas personas que no estiguin gastadas políticament, y que, com vulgarment se diu, vesteixin una mica.» Ab aquestas textuales paraulas ho expressa *La Renaixensa*.

Per nosaltres, que donguin la cara las qui vulguin; pero en tot cas, no 's queixin si 'l partit republicá usurpa las funcions episcopals.

Perque tant bon punt ellas donguin la cara, el partit republicá, en las eleccions més próximas las confirmará.

¡Y 'l pet que farà la plantofada!

Ha cessat en el mando de Catalunya 'l general Bargés, essent designat per reemplaçar-lo 'l general Delgado Zuleta.

Delgado... Ja 's coneix que la cosa 's va apriant.

Quan els ministres surten del Consell, els periodistas acostuman á interrogarlos, desitjosos de recullir alguna impressió.

L' altre dia en lloch de impressions, varen recullir una serie de reganys y rebufos.

Per mes que van ser elevats á ministres de la Corona, per lo cremats qu' están, se veu ben clar que han decendit á la categoria de *cabos de realistas*.

El País sol descubrir noticias molt curiosas. Dias enrera parlava de una grave afecció á la boca que té 'l bisbe de Sigüenza, qual desperfecte va sufrir-lo trobantse en conferencia reservada ab el cardenal Sancha.

«També ha sigut curat—afegeix *El País*—el bisbe Guisasaola de primera intenció, de una hemorragia copiosa ab pérdua de algunas dents.» ¿Pero qué dimoni deu haver passat entre sas ilustriíssimas?

Aixó de que tots n' hajin sortit ab desperfectes á las dents, dona molt que pensar.

¿Es que tal vegada s' hi feyan á mossegadas? ¿Es que 's disputavan alguna tallada substanciosa?

En aquest cas s' hauria de reconeixer que la tan decantada mansuetud evangélica no 's passa de las dents.

Ja te rahó 'l ditxo: hi ha gustos que mereixen garrotadas.

Aquí tenen sino l' Ajuntament de Velosell (Lleyda) que acaba de obrir una suscripció pública voluntaria pera sufragar els gastos de construcció de una llosa monumental destinada á perpetuar la memoria del tristement famós bisbe Caixal, fill de aquell poble.

Per lo vist á Vilosell no tenen altra gloria á qui honrar, y 's recordan de aquell bisbe trabucaire, que tant va distingirse en l' última guerra civil carlista.

Repetim lo que deyam: hi ha gustos que mereixen garrotadas... y hasta, si tant m' apuran, caixa ladas y tot.

Aquí va una dutxa d' aygua beneyta, que alguns seminaristas de Tortosa disparan contra *La Perdiu*: «Enterats com estém de las protestas que, contra lo nou catalanisme de *La Veu* han publicat ja en el seu diari nostros companys los seminaristas de Solsona, Girona, Vich, Barcelona y Urgell, fentnos càrrech dels motius de aytais protestas, y ayamadors que som del Regionalisme tradicional que defengueren y nos trasmitiren nostros passats, nos adherim á ellas y protestém de nou contra lo liberalisme de

La Veu, aixis com prometém posar en práctica aquesta nostra protesta.» No es extrany que ab aquestas dutxas, *La Perdiu* vaji tota mullada, ab las plomas enganxadas al cos, y sense poder alsar el vol.

Deu morts, trenta set ferits, doscents arbres trossejats, quinze automòvils á micass... ¡qu' es bonich aixó, companys!

Varen sortir de París per aná á Madrid ab l' auto, pero 's van equivocar y van aná al *campo santo*.

¿Vols desferte de la sogra d' un modo decent y propi? No t' entretinguis ab quientos; regálali un automòvil.

Al veure l' éxit dels autos, diu qu' en Maura ha dit: — ¡Diantre! ¿Sabeu que aixó, ben mirat, casi va millor que 'l mauser?

L' automòvil del Govern es com tots; trinxa, reventa, pero, deixeu-lo rodar, veuren com al fi s' estrella.

L. WAT

SOLUCIONS

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—*Ro-se-ta.*
- 2.ª ANAGRAMA.—*Mirat—Marit.*
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—*La Tempranica.*

- 4.ª CONVERSA.—*Ópera.*
- 5.ª GEROGLIFICH.—*Las missas després del Ofici.*

Han endevinat totas ó part de las solucions del número anterior, els caballers: Quimet Billoch, Un federal, Alegria,

CORRESPONDENCIA

Caballers: R. Massoni, Joseph M. Sentinella, L' enamorat de la Pepeta, Sacalló, Estevet de Vilanova, M. Santaló y Palvorell, P. Napla Nema, A. Cararach Biot, R. Ardas, Cilis, Un canari de café, Cerilla, El nap y col municipal, Alexandre E-pina y Alfonso Serra: No 'ns hi comprometém.

Caballers: R. Aregall, J. Saiji O., F. Joanet, S. Casellas G., Un aprenent republicá, Anoharab, Sens Mácua, Juan Catau, Juan Dormuá, Un aspirant á torero, Un descamisat, J. Brudat A., F. Virgili R., Joan Bertrán y F. Doménech: Veurem de complure'ls.

Caballer: F. Juliá: Enténguis ab l' Administració.—Curesp Morelló: La semana entrant.—J. R. S., P. G., F. B., P. T. y C., S. M., Igualadí E. V. P., R. G., Un revolucionario, J. M. R., F. V. R., R. B., Un suscriptor y F. W. Ras: Per distintas causas no podém publicar las cartas que 'ns envían.—A. R. Ll.: Son fluixets.—Albertet de Vilafranca: Alguna cosa... no sabém qué.—A. Compte: La seva filosofia no 'ns xoca. Es poch práctica.—M. Carbó d' Alsina: Tantas gracias.—T. A. y C.: Quan se firmará ab un altre pseudónimo, potser sí.—M. D.: ¡Que amigos tienes Benet!—P. G. M.: No, senyor; no 'n té res de poeta... per ara.—A. B. R.: El sonet no 'ns ha fet ni calor ni... etc.—J. Alamaliv: Gracias del sonet. Está bé.—Siset del Bárbaro: Encare no.—J. Moret de Gracia: Una cosa ó altra s' aprofitará.—A. Amanasa: No ha progressat gens desde *aquells temps de trista recordança*.—Pere Vidal: No va.—Peret del Moliné: Podria est-r millor.—Oilime Tilop: No resulta.—J. Costa Pomés: Gracias per tot.—P. Planas: Home, ben mirat no 'ns acaba de fe 'l pes.—Un estorer de la Ronda: Entran en cartera. No sabém quan ne sortirán.—(Assimil B. de Cutó: No té arreglo possible.—Pep Batallí: Aixó va com va, y no s' hi pot fer ni mes ni menos. Paciencia.—Máxim Electra: El verset está bé. Pero las circunstancias encare no ho permeten.—Andresito: Rebut y gracias.—J. Sera P.: No está prou *comme ça*.—J. Massanés: Gracias pel dibuix, que no es malet; pero creyém que no val la pena d' ocupar-se de segóns quinas miserias.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.ª